

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3088/05
08.02.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Zvezdane Lutovac, Mihaila Rulića, Nikole Stanojevića i Slobodana Dražića, članova veća, u parnici tužioca državne zajednice Srbija i Crna Gora - MO, koju zastupa Direkcija za imovinsko pravne poslove Beograd, protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik BA advokat, radi ispunjenja ugovorne obaveze, odlučujući o reviziji tuženog, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. broj 7220/05 od 28. 07. 2005. godine, u sednici održanoj 08. 02. 2006. godine, doneo je:

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. broj 7220/05 od 28. 07. 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P broj 3753/04 od 15. 12. 2004. godine, stavom prvim izreke usvojen je tužbeni zahtev pa je obavezan tuženi da tužiocu na ime naknade troškova školovanja isplati iznos od 1.073.067,40 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 02. 09. 2004. godine pa do isplate, kao i na ime troškova parničnog postupka iznos od 150.000,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž. broj 7220/05 od 28. 07. 2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tuženog i potvrđena presuda Prvog opštinskog suda u Beogradu P broj 3753/04 od 15. 12. 2004. godine.

Protiv pravnosnažne drugostepene presude, tuženi je blagovremeno izjavio reviziju, zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija tuženog nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Navodi revizije kojima se ukazuje na pogrešnu primenu materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tuženi je preko svog oca kao zakonskog zastupnika (jer je u to vreme bio maloletan) zaključio sa nadležnim organom SSNO - MO SRJ Ugovor o školovanju u Srednjoj vojnoj školi koju je pohađao u periodu od __ do __ godine. Nakon čega je pohađao Vojnu akademiju kopnene vojske od __ do __ godine, po Ugovoru o tom školovanju koji je tuženi lično potpisao. Na službu u Vojsci Jugoslavije tuženi je stupio __ godine, a služba mu je prestala na lični zahtev dana __ godine. U aktivnoj vojnoj službi proveo je 1 godinu, 10 meseci i 12 dana. Veštačenjem su utvrđeni troškovi školovanja u iznosu od 1.073,067,40 dinara, na dan sačinjavanja nalaza i mišljenja 01. 09. 2004. godine.

Kod tako utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su pravilnom primenom člana 69. i 70. Zakona o Vojsci Jugoslavije ("Službeni list ("Službeni list SRJ" broj 67/93, 24/94, 43/94) usvojili tužbeni zahtev tužilje, osnovano zaključivši da je tuženi obavezan na ispunjenje ugovorne obaveze proistekle iz navedenih Ugovora o školovanju, isplatom iznosa od 1.073.067,40 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 02. 09. 2004. godine pa do isplate.

Prema članu 70. stav 2. Zakona o Vojsci Jugoslavije, tuženi je u obavezi prema tužiocu da naknadi troškove školovanja jer mu je služba u Vojsci prestala po sopstvenom zahtevu pre ispunjenja obaveze iz člana 69. istog Zakona. Tom zakonskom odredbom propisano je da je lice koje se školovalo na teret sredstava kojima raspolaže Vojska, dužno da po završenom školovanju stupi u službu u Vojsci i ostane u toj službi dvostruko vreme trajanja školovanja, odnosno stipendiranja. U postupku je nesporna činjenica da je tuženi stupio u službu u Vojsci. Međutim, u toj službi nije ostao dvostruko vreme trajanja školovanja odnosno stipendiranja, već je iz iste istupio nakon 1 godine, 10 meseci i 12 dana.

U reviziji se neosnovano ističe da su nižestepeni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo, jer ugovor o školovanju u srednjoj vojnoj školi nije potpisao tuženi, već njegov otac, pa bi i obaveza koja proističe iz tog ugovora (preračunata u novčani iznos) eventualno mogla biti obaveza njegovog oca.

Ugovor o školovanju zaključen je u vreme kada je tuženi bio maloletan, pa ga je u vršenju tog pravnog posla zastupao roditelj - njegov otac. Prema članu 15. tada važećeg Zakona o braku i porodičnim odnosima potpuna

poslovna sposobnost stiče se punoletstvom (sa navršenih 18 godina života), kao i zaključenjem braka. Kako je u momentu zaključenja navedenog ugovora tuženi bio maloletan, to ga je u vršenju tog pravnog posla zastupao roditelj - njegov otac, kao zakonski zastupnik. Obzirom da je tuženi pre početka ovog spora postao punoletan, to je on i nosilac materijalno - pravne obaveze proistekle iz navedenog ugovora.

Vrhovni sud je cenio i ostale navode revizije, pa je našao da su oni bili predmet ocene nižestepenih sudova i da nisu od uticaja na drugačiju odluku u ovoj pravnoj stvari.

Na osnovu člana 393. ranije važećeg ZPP, koji se u konkretnom slučaju primenjuje na osnovu člana 491. stav 4. ZPP ("Službeni glasnik RS" br. 125/04), Vrhovni sud je odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

MZ